

Nufje.

Elian Hattinga van 't Sant

Iedereen weet dat honden veel beter ruiken dan wij. Zij hebben rond de 300 miljoen geurreceptoren in hun neus en wij maar zo'n 6 miljoen, om maar wat te noemen. Daarom verbaast het me eigenlijk altijd dat mijn honden niet, net als ik, naar adem snakken en beginnen te hoesten en te proesten als wij de zwarte dieseldampen passeren die uit de uitlaat van mijn buurmans auto komen terwijl hij ijs van zijn voorruit staat te krabben.

Duidelijk is dat honden, net als wij, bepaalde dingen lekker vinden en andere vies. Niet noodzakelijkerwijs hetzelfde als wij. Andermans poep is natuurlijk een van die grote verschillen. Die vinden wij vies en honden niet. Onze afkeer is echter voor een deel cultuurbepaald, getuige de Romeinen die gezellig keuvelend en roddelend naast elkaar op het openbare toilet zaten. Hoewel... ik heb een keer gezien hoe Tasa zich vergiste en in plaats van een dennenappel - waarmee we altijd leuke sorteerspulletjes deden - een hondenkeutel oppakte. Ze tufte hem gelijk uit en trok daarbij een bijzonder vies gezicht, met het zijwaarts opgetrokken bovenlipje dat hoort bij de gezichtsuitdrukking 'walging'.

Net als bij mensen zijn er ook tussen honden onderling veel individuele verschillen in wat ze vies vinden en wat niet. Tasa deinsde bijvoorbeeld altijd terug als ze haar neus per ongeluk boven een biertje of glaasje wijn hield. De anderen namen er probleemloos een slokje van als ze de kans kregen. Bij de meeste sterke luchtjes waarvan ik dacht: 'Daar moet je toch last van hebben' - parfum, verf, wasbenzine - bleven ze allemaal stoïcijns. Behalve Britt.

Brittje vond van alles vies. We noemden haar ons nufje en vroegen ons soms af of ze wel een Flatcoat was. Ze lustte ook veel minder dan de andere honden. Ze hield niet van modderplassen, waar ze omzichtig omheen liep. Alles waar een kunstmatig luchtje aan zat, trok ze haar neus voor op. Het allerergst vond ze de vloerwas die ik eens per jaar op de houten vloer moest wrijven. Ze weigerde daarna minimaal een dag om de kamer te betreden. Als we terug kwamen van de wandeling, moest ik haar aan de lijn het huis in trekken. Want in dit soort gevallen veranderde mijn lieve, gehoorzame, altijd brave, welwillende Brittje in een roerloos standbeeld waar een koppige muilezel bij zou verbleken. Als Brittje iets écht vies vond, dan was er niets - echt helemaal niets! - dat haar kon motiveren om nog een poot te verzetten.

Eén keer kwam me dat wonderwel van pas. Omdat ik - *noblesse oblige* - vind dat al mijn honden een B diploma moeten halen, vertrok ik op een zekere dag naar Reeuwijk voor een jachtproef. De eerste proef die we moesten doen, was 'houden van de aangewezen plaats', in de praktijk 'af en blijf'. Normaal geen enkel probleem voor mijn, ook in dit opzicht, standvastige Brittje.

De plek waar ze af moest liggen was helemaal aan het begin van het terrein, waar alle honden die daar worden uitgelaten, plassen en poepen. Hoewel ik niets onvertogens zag liggen op de plek waar ze af moest liggen, dacht Britt daar zelf heel anders over. Ik zag het gelijk aan de manier waarop ze zich schrap zette. Brittje vond het er vies, vies, VIES. Ze vond het er - jakkie, getvèr - te smerig voor woorden.

'Britt, ga af', zei ik op stellige toon. Geen beweging. "Britt, AF", zei ik luider, zonder resultaat. BRITT, als je nu %@\$& niet AF gaat", siste ik bijna onhoorbaar met luide nadruk op de enige belangrijke woorden. Britt stond roerloos, haar poten een beetje schuin uit elkaar om zich extra goed schrap te zetten. De keurmeester zou wel denken. Ik voelde zijn ogen in mijn rug. 'Britt, schiet op, ga af,' probeerde ik nog een keer tevergeefs.

De tijd begon te dringen. 'Zit', zei ik zonder veel overtuiging en - natuurlijk - zonder enig effect. Brittje stond en was niet van plan dat te veranderen. Ik draaide me resoluut om. 'Ze blijft staan', zei ik kortaf tegen de keurmeester. 'Dat mag toch volgens de reglementen?' vroeg ik, iets vriendelijker, voor de zekerheid. De keurmeester knikte. Ik liep weg en ging uit zicht zonder nog een seconde naar Britt te kijken.

Twee lange minuten later mocht ik terugkomen. Brittje stond nog precies waar ik haar had achter gelaten. Roerloos. Stokstijf. Ze had niet bewogen. Geen millimeter. Ze kreeg een tien.